

SARA PENNYPACKER (născută în 1951, în Massachusetts) este o autoare americană de cărți pentru copii. Titlurile sale au primit mai multe premii, printre care Christopher Award și Golden Kite.

Este o autoare prolifică, cele mai celebre serii ale sale fiind *Clementina* și *Pax*. Primul volum din seria *Pax* (2016) a fost nominalizat la National Book Award și la Goodreads Choice Award pentru cea mai bună carte pentru copii.

Sara Pennypacker este fondatoarea programului Share Our Books și ține adesea conferințe în școli, librării și biblioteci, prin care încearcă să-i facă pe tineri să se apropie de literatură.

SARA PENNYPACKER



Aici,
în
lumea
reală

Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

arthur



Unu

Ware bătu cu palma cele două cărămizi pe care le adunase în plimbarea de dimineață și le stivuisse lângă el, pe marginea piscinei. Intenționa ca mâine să le sfărâme în bucăți ca să-și construiască meterezele castelului, dar în seara asta avea altă întrebuintare pentru ele.

Își învârti picioarele prin apa devenită turcoaz în lumina amurgului și, la ora 7:56 fix, își puse ochelarii de înot și îi strânse bine. „Băiatul a început să se pregătească pentru marele eveniment“, șopti el pe tonul unui comentator, în caz că avea cineva ferestrele deschise sau pândeau prin preajmă Regii Gemeni.

Regii Gemeni nici nu erau gemeni, erau doar doi bătrâni care se îmbrăcau la fel, cu pantaloni scurți în carouri și pălării de soare pleoștite. Nu erau nici regi, dar se plimbau prin complexul rezidențial pentru pensionari Sunset Palms ca niște tirani regali, făcându-le viața grea tuturor celor care le ieșeau în cale.

Ware studiase la școală istoria Evului Mediu. În vremurile acelea, regii puteau fi buni și înțelepți, regii puteau fi nebuni și cruzi. Cum îți era norocul, așa trăiai: iobag sau cavaler.

Regii Gemeni dăduseră prima oară peste Ware în timp ce stătea cu obrazul în iarbă și se uita la un șir de furnici, cum urcau ele răbdătoare pe o piatră, apoi o traversau, apoi o coborau, gândindu-se că viața oamenilor ar fi mult mai grea dacă n-ar ști că pot pur și simplu să ocolească unele obstacole. Regii îl porecliseră „Omul din spațiu“, susținând că fusese nevoie să strige de trei ori la el până să ridice capul.

Acum, ori de câte ori îl găseau, Regii Gemeni aruncau câte o poantă care lor li se părea foarte amuzantă și râdeau îndoindu-se de mijloc, cu mâinile sprijinite pe genunchi. Comentariile lor nu erau însă amuzante. Erau doar răutacioase.

Ceea ce nu conta, căci oamenii râdeau de Ware pentru că părea a fi pe altă lume; se obișnuise cu asta.

Nu, înjositor cu adevărat era când ieșea Barosana și îi alunga pe regi cu o singură privire. Un băiat de unsprezece ani și jumătate trebuia să-și apere el bunica, nu invers.

— Sunt inofensivi, spusese Barosana cu o seară înaintea, râzând și făcându-l să se simtă și mai rușinat. Mor de frica microbilor, așa că-i de-ajuns să le spui că ești bolnav. Diareea are efectul cel mai bun.

Ca și cum i-ar fi chemat gândindu-se la ei, Regii Gemeni apărură de după colț, cu mâinile împreunate pe burțile lor regale.

— Pământul spre Omul din spațiu! chicoti cel mai scund dintre ei. Ai grijă să nu-ți prinzi furtunul în scurgerea de jos!

Ware aruncă o privire spre apartamentul bunicii, apoi îi înfruntă.

— Mai bine stați departe. Sunt bolnav.

Se apucă de burtă și gemu cât mai convingător. Regii Gemeni o zbughiră după colț.

Ware ridică din nou ochii spre ceas: 7:58. Numără secunde dând din picioare în apă.

La 7:59, luă cărămizile. Pe urmă își umplu încet plămâni cu aerul care mirosea a loțiune de plajă – fierbinte și dulce, ca și cum cineva prăjea nuci de cocos în apropiere – și se lăsă să alunece în bazinul adânc. Cărămizile părură să-și dubleze greutatea, ducându-l lin la fund.

Ware nu mai fusese niciodată pe fundul piscinei, și asta din cauza unei anumite pernuțe care funcționa ca un dispozitiv intern de plutire. „Grăsime de copil“, o numea mama lui. „Se va transforma în mușchi.“ Privindu-și zilnic în oglinda bunicii corpul în costum de baie, Ware își dădea seama că mama lui omisese un detaliu esențial: cum urma să se transforme grăsimea în mușchi. Probabil era nevoie de antrenament. Poate mâine.

Identifică cei patru palmieri uriași, fiecare ancorat într-un colț al piscinei. Trunchiurile lor groase se legănau în văturelele de la suprafața apei ca niște garguie vii.

Luminițele care înfășurau acele trunchiuri erau programate să se aprindă la ora opt. În seara aceea, Ware avea să le vadă de pe fundul piscinei. Bine, marele eveniment nu reprezenta chiar un spectacol orbitor, dar descoperise că totul arăta mai interesant prin apă – distorsionat în mod misterios, dar totodată cumva mai clar. Putea să-și țină respirația mai mult de un minut, așa că avea destul timp să savureze efectul.

Peste cinci secunde, însă, surpriză! Frunzele de palmier începură să lumineze roșu intermitent.

Ware își dădu seama imediat: venise o ambulanță. În săptămânile petrecute la Sunset Palms, fusese trezit deja de trei ori de astfel de lumini roșii intermitente; nu era de mirare într-un loc populat de pensionari. Știa cum merg lucrurile: ambulanța oprea sirena la intrare, pentru că

n-avea rost să provoace atacuri de cord suplimentare. Parca între clădiri, apoi echipajul alerga pe lângă piscină, căci în partea aceea uşile apartamentelor erau glisante și intrau mai ușor cu targa ca să scoată oamenii.

„Nu te teme“, îi transmise el mental celui întins pe targă, așa cum făcuse și altă dată. Oamenii speriați i se păreau ca niște ouă crude care tremurau fără coajă. Îl durea pur și simplu să se gândească la oameni speriați.

Urmărind palmierii care pulsau roșu, se gândi în schimb la fericire. Cum poate să te ia fericirea prin surprindere, de exemplu ca atunci când părinții te trimit peste vară la bunica, iar tu ești sigur că o să urăști locul acela, dar descoperi că în realitate îl adori fiindcă ai la dispoziție pentru prima oară în viață ore lungi, în care poți să stai de unul singur și ești liber să faci ce ai chef. În fine, cu excepția poate a celor doi bătrâni inofensivi cărora le e frică de microbi.

O egretă, albă și netedă de parcă era sculptată în săpun, pluti pe cerul violet. Într-un film, o pasăre singuratică zburând astfel ți-ar fi indicat că personajul principal pornea într-o călătorie. Ware își dori, ca întotdeauna când vedea ceva minunat, să fi putut împărtăși astfel de lucruri. „Vezi asta? Uau.“ Dar nu cunoștea pe nimeni acolo, în afară de bunica lui, iar ea nu se simțise bine în ziua aceea, abia dacă se dăduse jos din...

Lăsă cărămizile din mână, țâșni la suprafață, își smulse ochelarii și văzu uşile glisante ale Barosanei căscându-se ca într-un suspin și înăuntru doi paramedici, aplecați peste o targă.

Un al treilea paramedic, o femeie, privea cu ochii mijiți spre piscină, în timp ce halatul îi strălucea roz în flash-urile luminoase, ca și cum inima îi pulsa ca un neon. În spatele ei stătea doamna Sauer de la apartamentul 4, strângându-și halatul de baie la piept cu chipul împietrit. Ridică un braț

osos ca o pușcă și îndreptă degetul arătător direct spre Ware.

Băiatul alergă la scara bazinului, își scutură apa din urechea stângă, apoi din cea dreaptă și, în timp ce ieșea, auzi:

— Acela e nepotul ei. Pierdut în lumea lui.

La opt fix se aprinseră și luminițele în copaci.



doi

Ware se trezi dezorientat când își dădu seama că se afla în patul său și nu pe canapeaua aspră a bunicii. Amintirile nopții năvăliră peste el – drumul sumbru și tăcut spre spital în urma ambulanței, în vechiul Buick al doamnei Sauer; sala de așteptare cu aer condiționat unde tremurase, îngrijorat și ud leoarcă după ce stătuse în piscină, până când o asistentă îi pusese o pătură pe umeri; mama lui năvălind câteva ore mai târziu, cu maxilarul încordat ca piatra. Aruncă cearșafurile și se ridică.

La jumătatea scărilor își auzi părinții vorbind în bucătărie.

— Numai că nu asta ți-ai dorit tu, îl auzi spunând pe tata.

— Știu, știu, zise mama. Eu mi-aș fi dorit doar...

Ware se grăbi restul drumului până jos.

— Ce-ți dorești, mamă? Barosana e bine?

Tata se lăsă să alunece de pe blatul din bucătărie.

— Cum te simți? A fost o noapte grea.

— Mamă. Cum se simte Barosana?

— S-a trezit, răspunse mama, cu privirea în ceașca de cafea. O să fie bine.

— Aha, bun. Deci când mă duc înapoi?

— Înapoi?

Chiar atunci sună telefonul mamei. Îl ridică și se ținu cu cealaltă mână de frunte, de parcă i-ar fi fost teamă că s-ar putea sfărâma, apoi se duse grăbită în dormitor.

Tata o privi plecând cu o expresie îngrijorată.

Sigur că da, îngrijorarea era starea normală a tatei. „Vine la pachet cu meseria“, spunea el deseori și părea întotdeauna mândru. Să dirijezi avioanele pe pistă însemna să te gândești la toate catastrofele posibile.

Dar de data asta se îngrijoră și Ware. Mama lui era directoarea centrului de criză al orașului. Jongla cu orarele a douăzeci de voluntari, vorbea cu oameni ca să-i convingă să nu sară de pe poduri și ajuta la aducerea pe lume a bebelușilor. Ea era cea care *prelua controlul*, ca și cum controlul era un colet cu numele ei lăsat pe treptele casei. Ea nu se ținea de frunte de parcă ar fi fost gata să se sfărâme.

— Tată. Barosana e bine. A zis mama. Când iese?

— Păi... E bine, doar că ieri și-a lăsat glicemia să scadă. Asta nu-i bine pentru boala ei. Vor trebui să...

— Boala ei? Barosana e bolnavă?

— Păi, e... nu mai e tânără. Dar a căzut, este...

— Să fii bătrân e o boală?

— A căzut, asta-i problema. Doctorii trebuie să se asigure că se simte bine.

— Aha, bun. Cum rămâne cu planul?

— Planul?

— Eu îmi petrec vara acolo, pentru ca tu și mama să puteți munci în ture duble ca să cumpărați casa asta. *Planul*.

— Aha. Păi, acela era planul A, îi explică tata.

Luă de pe blat o broșură cu programele de vară organizate de centrul comunitar pentru elevi.

— Planul B s-ar putea să fie un pic altfel.



trei

Ware stătea în ușa bucătăriei, cu fruntea lipită de geamul de plasă, și își construia argumentația.

Putea să stea singur acasă, deci nu, cu siguranță nu trebuia să meargă din nou la centrul comunitar, dacă asta aveau ei în gând. Centrul comunitar era doar un alt nume dat centrelor de zi pentru copii, cu iritații provocate de căldură și umilințe incluse gratuit.

Prima dată participase la un program organizat de centru în vara de după clasa întâi și amintirea încă îl durea.

— Hai, alătură-te celorlalți, îl îndemnase un consilier adolescent.

— M-am alăturat celorlalți, răspunsese el nedumerit.

— Nu. Adică înăuntrul grupului. Tu ești pe dinafară.

Ware studiasse situația, încercând să vadă ce vedea consilierul. El văzuse altceva. Văzuse un spațiu uriaș cu copii împrăștiați peste tot.

— Exteriorul face parte din interior când e vorba despre oameni, încercase el să explice, apoi simțise cum îi arde fața când consilierul respectiv se aplecase spre altul și râsese.

Acela fusese momentul exact când învățase că locul care i se păruse întotdeauna atât de potrivit – să stea suficient

de departe de o situație încât s-o poată observa, în turnul de veghe al castelului, cum avea să-l numească mai târziu – era greșit.

După aceea, Ware încercase să uite acel episod jenant. Și atunci învățase ironia crudă a memoriei: puteai fi capabil să uiți unele lucruri – Ware însuși, la șase ani, uita în mod obișnuit să se pieptene sau să aducă acasă cutia pentru mâncare – dar cu cât încercai mai mult să ștergi ceva din creier, cu atât mai adânc rămânea gravat.

Nici ceilalți copii nu uitaseră. Eticheta de *afară* i s-a lipit după aceea vară de vară, invizibilă dar de necontestat ca un miros urât, și chiar îl lăsau pe dinafară.

Ceea ce pe Ware nu-l deranja, cu toate că de-atunci avusesse grijă să pară că face parte din grup de fiecare dată când se uita vreun adult. Nu era greu, împreună însemna pentru adulți doar o chestiune de geografie. Câțiva pași într-o direcție sau alta rezolvau problema.

N-avea importanță. Nu se mai ducea acolo. Nici măcar pentru o săptămână sau două, până putea să se întoarcă la Sunset Palms.

Fusese foarte fericit în locul acela. Piscina abia îi trecea de creștet și era foarte îngustă, aproape că putea să-i atingă ambii pereți în același timp. Dar din clipa în care se scufunda, se simțea bine întotdeauna. Foarte bine. Și ceva din asta funcționase ca hrană pentru imaginația lui. Avusesse zeci de idei grozave plutind în piscina aceea. Sute.

Ba chiar, când îi povestise bunicii de referatul lui despre „Apărarea castelelor medievale” și îi spusese că voia să construiască o machetă ca să vadă singur cum fusese viața cavalerilor, ea îl uimise fluturând din mâini peste masa din sufragerie și spunând: „Construiește-o chiar aici. Noi vom mânca pe blat și gata.”

La Sunset Palms petrecuse zile întregi binecuvântate explorând cartierul și adunând lucruri pentru macheta lui. Seri lungi și fericite în timp ce-l construia. Îi fusese și puțin dor de-acasă, bineînțeles. Dar ceva ce fusese toată viața înclăștat înăuntrul lui se relaxase.

Ieși în curtea din spate, căutând ceva care să-i convină pe părinții săi că putea să-l țină ocupat vreo săptămână. Curtea păru să se scuze ridicând din umeri. „Băiatul a ceretat un pustiu“, comentă vocea lui interioară – în tăcere, bineînțeles.

Pustiu era o exagerare, dar nu prea mare. Domnul Shepard nu era genul de proprietar care să cheltuiască bani pe întreținerea curții, iar părinții lui nu erau genul de oameni care să investească timp ocupându-se de gazon, prin urmare curtea era stearpă. În afară de o magazie veche înțesată cu nimicuri abandonate de ceilalți chiriași cu un deceniu în urmă, mai erau doar câteva șezlonguri ruginite și o masă de picnic înclinată într-o parte. Păreau să-și dea ultimele suflări înainte să le sufoce buruienile. „Pustiu“, repetă Ware.

Ceea ce, își dădu seama brusc, era absolut perfect.

Sări de pe scară. Tocmai îi înmugurise-n minte o idee nemaipomenită, și asta fără să beneficieze de impulsul pe care i-l dădea imaginației lui o piscină.

Când părinții săi aveau să cumpere locul ăsta la sfârșitul verii, curtea din spate avea să fie tot a lor. Șezlongurile puteau fi rupte și transformate în armură. Magazia putea să funcționeze pe post de sală a tronului. Masa de picnic putea fi un pod mobil, după ce-i tăia picioarele. Avea să transforme curtea laterală îngustă într-un pasaj fortificat, într-o curte cu obstacole mortale pentru atacatori. Fără ulei clocotit, bineînțeles, dar sigur cu o catapultă. Avea să-și ciopească scobituri pentru picioare în gardul de lemn ca să

ajungă în vârful lui în salturi – să urce pe creneluri, așa se numea. Ultima imagine era deosebit de încântătoare și o derulă încă o dată în minte, de data asta în postură clasică de cavaler: *Capul sus, pieptul înainte, purcede cu îndrăzneală.*

Ware se așeză pe masa de picnic și se întinse. Și-ar fi dorit uneori să fi trăit în Evul Mediu. Lucrurile erau oricum mult mai simple atunci, mai ales dacă erai cavaler. Cavalerii aveau un cod, codul lor cavaleresc care acoperea tot: *Căci astfel purtarea-ți cu trebuință să fie, și nicicând altminterea.* Dacă erai cavaler, știai unde ți-e locul.

De prea multe ori, Ware nici măcar nu era sigur că are un loc al lui. De fapt, simțea uneori că plutește. Se simțea un pic aerian.

Mama lui, ca și cavalerii, acționa conform unui cod clar și încerca mereu să i-l transmită și lui. „Dacă nu gândești cu trei pași înainte“, spunea ea de exemplu, „deja ești cu patru pași în urmă.“ Problema era că Ware n-avea nici cea mai mică idee cum să înțeleagă un sfat atât de încâlcit.

Tatăl lui trăia și el după un cod alcătuit din expresii din sport. Era la fel de indescifrabil.

— *Ware!* strigă chiar atunci tata din cadrul ușii din spate.

După enervarea din vocea lui, Ware își dădu seama că-l mai strigase deja de câteva ori. Sări în picioare.

— Scuză-mă. Ce-i?

— Înăuntru. Ne regrupăm.